

Η ιστορία της Ι. Μονής Αγ. Γεωργίου Μαυροβουνίου (Τρούλλοι Λάρνακας) (Αρχιμανδρίτης Συμεών)

/ [Πεμπτούσια](#)

Η αρχή της Ιστορίας της μονής αυτής είναι επί του παρόντος άγνωστη. Στην Ιστορία του Ελληνικού Έθνους αναφέρεται ως μονή των Μεσοβυζαντινών χρόνων.

Ο Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος (1134) στον Λόγο του για τον Άγιο Θεοσέβιο τον Αρσινοΐτη μίλα για κάποιο θαύμα του Αγίου Θεοσεβίου σ' έναν τυφλό μοναχό πού κάνει τάμα στον Άγιο να τον θεραπεύσει και να παραμείνει να υπηρετεί στο ναό του μέχρι το τέλος της ζωής του. Ο μοναχός όμως δεν τηρεί το τάμα του. Αφού πέρασε λίγο καιρό στο ναό του Αγίου «υπεχώρησε και απελθών περί τα λεγόμενα Μαυροβούνια εν τω του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου σηκώ παρώκησεν εν αυτώ». Υπάρχει πιθανότης ο Άγιος Νεόφυτος να αναφέρεται στη Μονή Μαυροβουνίου, η οποία τότε θα ήκμαζε και θα ήταν γνωστή σ' όλη την Κύπρο (κάποιοι ισχυρίζονται ότι πιθανόν ο Άγιος Νεόφυτος να αναφέρεται στο Ναό του Αγίου Γεωργίου Νικοξυλίτη πού βρίσκεται στην Πάφο).

*Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος. Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου
Μαυροβουνίου, Τρούλλοι Λάρνακας, Κύπρος*

Στις αρχές του 20ού αιώνα ο καθηγητής Χατζηιωάννου στο λαογραφικό σύγγραμμα του *Κύπρος*, αναφέρει μεταξύ άλλων και τα εξής: «Η σημερινή κατάσταση του Μοναστηρίου αποδεικνύει το παρελθόν μεγαλείον του. Φαίνονται τα ίχνη και τα ερείπια πολλών οικοδομημάτων. Κίονες στρογγυλοί άνευ αυλάκων, εκ λευκού μαρμάρου κείνται εδώ και εκεί ερριμμένοι, δύο μάλιστα τούτων τους μετεχειρίσθησαν προς υποστήριξιν του εικονοστασίου εντός της εκκλησίας».

Υπάρχει η πληροφορία ότι μερικούς απ' αυτούς τους κίονες πήραν οι Λυσιώτες όταν κατεσκεύαζαν τον γυναικωνίτη της Παναγίας της Λύσης. Από το ένδοξο αυτό παρελθόν σήμερα σώζεται ένα πολύ ωραίο κιονόκρανο, μία μαρμάρινη γλυπτή

στήλη, μέρος του παλαιού δαπέδου με μικρά χρωματιστά γεωμετρικά σχήματα, και οι τρεις κίονες που βαστάζουν τη στέγη στο μεγάλο άρχονταρίκι, (πολύ αρχαϊκοί, άνευ διακοσμήσεων). Ο πρώτος κίονας έχει την επιγραφή «1728 Μαΐου 20». Το 1722 η Μονή ανακαινίζεται και η εκκλησία παίρνει περίπου τη σημερινή της μορφή. Ζωγραφίζονται νέες εικόνες από τον γνωστό αγιογράφο Ιωαννίκιο της Μονής του Αγίου Ηρακλειδίου. Χρυσώνεται το τέμπλο του και ζωγραφίζονται οι κετταπέδες του. Η εικόνα του Χρίστου Μεγάλου Αρχιερέως είναι της περιόδου αυτής, κτήμα και δαπάνη Ανθίμου Μονάχου 1739.

Το Δεκέμβριο του 1735 επισκέπτεται τη Μονή ο Ρώσος περιηγητής μοναχός Βασίλειος Μπάρσκυ και την περιγράφει: «Ολίγας ημέρας αργότερον επεσκέφθην την μικράν Μονήν Αγίου Γεωργίου. Η μικρά αυτή Μονή ευρίσκεται εις τα σύνορα της Αρχιεπισκοπικής περιφερείας μεταξύ μικρών και γυμνών βουνών εντός της κοιλάδος εις ομαλόν και τερπνόν μέρος μετά υγειούς αέρος και πηγαίου ύδατος. Περιβάλλεται υπό ικανών οπωροφόρων δένδρων κυρίως ελαιών και μορεών. Οι μοναχοί ζουν εκ των αιγών και της μετάξης. Η Μονή αυτή ωκοδομήθη κατά τους τελευταίους χρόνους υπό τουρκικήν κατοχήν. Έχει ολίγους μονάχους, δυο - τρία κελλία, έναν μικρόν αλλά ωραίον και καλώς διατεταγμένον ναόν, ο οποίος έχει μίαν καμπουρωτήν στέγην, δύο εισόδους και λιθόστρωτον πάτωμα».

Λαϊκή παράδοση αναφέρει ότι έξω από το μοναστήρι είχε φούρνους και ότι γινόταν μεγάλη πανήγυρις, πιο μεγάλη από του Άη Γιωρκού της Σκάλας. Υπήρχαν δε εδώ τόσες πολλές όρνιθες, ώστε «οι καλόγεροι εσυνάαν τ' αύκά με τες κοφίνες». Και ότι «οι γεναίτζες του χωρκού Τρούλλοι, όταν κάτσουν τες όρνιθες, τάσσουν έναν πουλλίν στον «Άη Γιώρκην πού εν' γιατρός των ορνίθων».

Η Μονή μετά τις σφαγές και λεηλασίες του 1821 αρχίζει να φθίνει και να παρακμάζει. Λαϊκή παράδοση αναφέρει ότι ο Κουτσιουκ Μεχμέτ «έκοψεν δώδεκα καλόηρους».

1854 Μαρτίου πρώτη, η Μονή ενοικιάζεται στον Χαράλαμπον Ιωάννου από τους Τρούλλους για τρία χρόνια με ενοίκιο τρεις χιλιάδες γρόσια. Ένας από τους όρους της συμφωνίας είναι, «ο ενοικιαστής να ανάπη την κανδήλαν του Αγίου αδιαλλείπτως και να προσκαλή δις του μηνός ιερέα διά να ιερουργή την ιεράν εκκλησίαν».

Από το ποσό του ενοικίου φαίνεται η μεγάλη κτηματική περιουσία πού διαθέτει η Μονή. Το μεγάλο δωμάτιο με τους τρεις κίονες (άρχονταρίκι) εχρησιμοποιείτο μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα ως ελαιοτριβείο. Η αιωνόβια (μακαριστή πλέον) μητέρα του πατρός Αντωνίου, ιερέα των Τρούλλων, διασώζει την πληροφορίαν ότι

επρόλαβε εδώ στη Μονή έναν ιερομόναχο από την Αθηαίνου ονόματι Τράνταν (δέν ενθυμείτο το μικρόν όνομά του), ο οποίος είχε φέρει εδώ και μερικές γυναίκες, πιθανώς διά να συστήσει γυναικεία μονή. Η προσπάθεια απέτυχε. Οι γυναίκες παντρεύτηκαν στην Αθηαίνου και ο ιερομόναχος επέστρεψε και αυτός στην Αθηαίνου. Ο ιερομόναχος λεγόταν Πανάρετος. Ήταν διάκονος του τότε Μητροπλίτη Κιτίου. Μετά δε τη χηρεία του έγινε ιερομόναχος. Υπηρέτησε και ως εφημέριος εις την Παναγία του Αβδελλερού.

[Συνεχίζεται]